

עורך הסגנון: דב איתן צלמי המערכת: רוני בר, דוד רובינר. חברי המערכת: מיכאל אלמו, יחיאל בשן, ניצה נבי, נורית לביא, רפאל סלע, איתמר עילם, יעקב צילי. סופרי חוץ: הווארד גרודן, מנסי גייקובס נבריאל גנון. סלים מנצור.

השבועון המצויר לאינפורמציה המערכת והמנהלה: רח' ליינבלום 12, תל-אביב 68785. ת.ד. 136, סל. (זמני) 68785

מ"ר: העולם הזה בע"מ; מורפס בדפוס ישראל בע"מ; הפצה: פלם בע"מ

21.6.72

מכתבים

נישוא לתרגילי עורכי-דין

בשם ההורים השכולים ברמתים ובשמי אני, אני מודה לעולם הזה על רשימתכם (העולם הזה 720) שהיתה לעניין ולקעה למטרה. נראה שהעניין יזון ממקומו.

מעניין שבאותו היום שפניתי לתקום היה הס' לנבכת במערכות העתונים האחרים. אף אחד מהם לא הניב ברצינות. נראה שהגענו כארץ לירי מצב כזה שהציבור הרחב אינו רוצה שילבטלו לו את המוח בענייני הבנים שנפלו קרבן על מזבח המולדת, ומסתפק בזה שאנו, ההורים, נושאים את הכאב בקרבנו. לכן הוטל דוקא עלינו, ההורים השכולים, להתעסק זה כשנתיים בעניין הקמת מצבה, ודבר אלמנטרי המקובל בכל ארצות העולם. ימים אחרים אחרי פרסום העניין בתקום הזה החלו עובדי המועצה להרוש, ליישר ולשפר את השטח של אדמת המריבה, ולפני כמה ימים היתה גם הכרזה פומבית בעתונות בעניין נינה, מצבה, וכו'. המועצה משתקת אתנו לומר שהם מצאה לנכון להודיע לנו דבר כזה העניין. יתכן שכוחה הם רוצים לשתם לנו את הפה, בעוד שמועצת כפר סבא הקציבה למטרה זו 15 אלף לירות, הסתפקה מועצתנו ב1000 לירות.

כנענים

התפלאתי שמערכת העולם הזה התבטאה בצורה כה פלחנית לכני אותם כנענים (העולם הזה 721). כיצד זה מעניין בני נוער ישראלי להרף ולבנות ציונות זו שהביאתם למדינת ישראל? כיצד זה לא בוששים אנשים אלה לומר שהם מהווים אומה חדשה ואין להם שום קשר עם יהדות הפזורה? יתנו יקרים להם המאורעות לבנות מאשר אתרים ומספדותיהם. אין לי אלא להבין שאלו היו באים והוריהם של הכנענים לארץ היו האחרונים מנרשים אותם חזרה, כיון שהכנענים הם אומה נבחרת כמותם אנשי הנוע העליון במנו של הופטר. הכל שהמטרה שלהם מהם את הוכות להיעצר בגלילי. אנשים אלה זקוקים לשבת זמן רב, עד שיביאנו בשכלם למופתם ולטובת הכלל.

סמל ישראל רביש, צה"ל כל עוד משתמשים הכנענים בברכים חוקיות כדי להפיץ את דעותיהם, אין הקורא רביש יכול לשלול את הזכות הזאת מהם, או אף מנודיסטים, עובדי קונפוזיוס או דוגלים בדיבוי נשים.

מלאך הנאיף

כאדם שגד במשך שנים רבות ברבת עמון, יכול אני לספר על יחס האוכלוסיה לפני עבדאללה. האמיר טלאל הוא בן לאם צירקסית, אשתו הראי שונה של המלך המנוח, בעוד שאיף הוא בן לאשתו השנייה, הבידואית. עוד בהיותו שלם ידעתי כי המקומיים אינם מרוצים מהו כי ישלום עליהם הנו הכבד, מפני שהוא בן לאם צירקסית, והיו פונים את לבם לנאיף. משום כך היה טלאל מרוגז ושפד את רוגזו על סביבתו, ובעיקר על אשתו.

נשים למוסלמים

במדור המעמד השלישי (העולם הזה 720) הובע כותבים לפני הקוראן אמור למוסלמי לשאת יתור מ'4 נשים בבת אחת, וזהו לדעתי שניאה. כמובן 4, פסק 8, של הקוראן נאמר בקשר לאי פורפוסיות על רכוש היתומים, ואם אתם יראים שלא תוכלו לנהוג ביושר כלפי היתומים מהו לכם נשים כמה שתדצו: 2, 3, 4 או 4... ומכאן הפרוש שאין המוסלמי רשאי לשאת יותר מ'4 נשים (פרוש הקיים כיום כחוק בחודו). ברור שהמספרים כונתונו בפסק הני"ל הם רק מקרים ומדומים, ותו לא, ואין לקבוע הלכה בדורה ופסקה לפיו, כי יש גם הקובעים אחרת. לפי סוף הפסקה האומר: "...ואם יראים אתם שלא תוכלו לנהוג בצדק, מהו אשה אחת..." ולפי רמז זה מסיקים המודרניסטים המוסלמים (סעיד אמיר

בטעות גליונות של עתון שלא יכלו לקרוא. בזה התכוונו לשכוח את הנשוא הבלתי מעניין, אולם החברים האידישים נתמלאו חימה. נכון, הודו בגאווה, העתקנו את דמות העולם הזה. אבל התוכן הוא שלנו, וממנו כדאי לאנשי העולם הזה ללמוד. ומכיון שאנשי העולם הזה מוכנים תמיד ללמוד, קנו את הגליון הבא של אותו העתון, התישבו, מוכנים לעשור. ואכן, היה זה שעור מיוחד במינו בתורת העתונות.

הנה כמה פנינים עתונאיים: תמונה שנשאה את הכתובת "מלחי הצי העברי" הראתה מל- חים היוצאים מן הירקון, ליד תחנת רידנינג, שכבשוה. כמראה, בספרה. תמונה שניה ש' תארה "קצינים משקיפים על פרי מאצם בקריאה" הראתה את הגנרל אייזנהואר והפילדמרשל מונטגומ' רי, שהוטסו שניהם בשירות האוירי האידי- מרעבר אירופה ל- מרש אסיה.

תמונה שלישית, שהס- בירה "חיללים אמריקאים חוזרים לחופשה במול- דתם אחרי שנה של שירות בחזית" היה תצלום חיי- לים אמריקאים הירידים בקיל, אשר בגרמניה, בכונם מרצות-הברית. עורך העתון חסך להם

בנדיבות לבו, את הקרבות הבלתי נעימים. תמונה רביעית: לפי הכותרת, מחלקת חיי- לים דרוויים מונהגת על ידי קצין יהודי. הם עושים רושם עלוב במקצת. אבל חיללי צה"ל אינם צריכים להיבהל: התמונה מראה שבוי מלחמה מצריים, מימי מלחמת העצמאות, הדרווי היבולס בתמונה הוא סודני כהה עור, הידוע לכובשי פאלוגיה.

השבוע שוב חל שינוי ברשימה אשר בראש העיתון. במקום דנה דינרי, שהשתחררה מתפקידה, נכנס לתפקידו גבריאל דנון, יליד יפו וחנין גימנסיה הרצלית. כסופר העתון בפריס וכמנהל המשד המערב-אירופי של העולם הזה, רשימתו הראשונה: תיאור המר- שב של אונסקו במדור מכל העולם בגליון זה.

אחר שבגליון הקודם הושבע רצונם של חובבי הקולנוע, בצלבן, הוקדש השבוע, כפיצוי, לחידון מוסיקאי, שנלקח בעיקרו מקורא העולם הזה, שלמה פדר מתל-אביב, שסיפק בכך את החידון הראשון, חיבור קורא, לעיתון.

חזור

השעה

כל נערה ישראלית (כמעט) חולמת על דבר אחד: שיתגלה דוד עשיר באמריקה שיומין אותה לבלות עמו כמה שנים. בדיוק זה קרה לפני ארבע שנים לזיוה בלכמן, ילידת חיפה, שהיתה אז בת 14 (ואולי 13). דודה, רופא עצבים בסנטילואיס (כדברי זיוה: "הוא רופא למשוגעים, אבל של שביל זה הזמן אותי") לקח אותה אליו, נתן לה ללמוד ארבע שנים בבית ספר תיכוני ובית-ספר לריקודים. כשחזרה בימים אלה לארץ כדי לשרת בצה"ל נפרד ממנה עתון הפרבר בו גרה בגליון מיוחד, מוקדש כולו לה, "פריסת שלום לזיוה". תוכניהיה של זיוה עתה: לשרת כנהגת או כפיקדה, למען תוכל להישאר בקרבת העיר וללמוד אצל גיטרוד קראוס. בגמר השרות תחזור מן הסתם לאמריקה להמשך לימודיה.

מה אומרת זיוה, הנערה שחלומה נתגשם? היא מרגישה מורד, קצת כאילו אין לה בית, כאילו אין היא שייכת לא לשום ולא לכאן. אין היא מרגישה את עצמה ממש בבית בארץ, אפני שלא היתה שותפה לחוויה הגדולה של המלחמה והקמת המדינה.

מה עתה על הנוער הישראלי, בהשואה לנוער אמריקאי? קשה להשוות. אין כמעט דמיון ביניהם. הדברים המעניינים את הנוער בארץ (פוליטיקה, מוסיקה) אינם מעניינים אף כלב אחד שם, ואילו הנוער כאן לא יבין לעולם את הדברים אשר להם מוקדשים חיו של הנוער שם: ספורט, בילויים, חורר בן 27 באמריקה הוא איש מבוגר, בארץ הוא עוזנו נער. גם הצעירות מתגברות בארץ כקצב איטי יותר מאשר שם. אין לה הולכות שם עם בחור אחד, אלא כשהדבר מתקרב לנשואין. באמצעות הטלפון, שהוא כל-שליט שם, היא קובעת ראינות עם עשרות בחורים, מכירה המון אנשים, עד שהיא מחליטה לבסוף מי מתאים לה ביותר. כדי לאבד את שיווי המשקל מחזיקה הבחורה פנקס קטן, בו היא רושמת את כל הראינות שקבעה, פן תחבלבל.

הבל בולט לעין: באמריקה פוחז כל אחד שהוא אוכל יותר מדי. כאן פוחזים הכל שהם אוכלים פחות מדי. חוץ מזה: צעירים אמריקאים אומרים לעתים קרובות יותר "בבקשה", "תודה רבה", "סליחה".

במו עיני

סיבה טובה ערבי מגילגוליה אשר במשולש היש-ראלי הוזמן על ידי המשטרה למשפט פלילי בעון הכאת אשתו. האיש לא הר-פייע. השופט פקד לשגר אליו משלחת של שוטרים שתיארו לישיבה הבאה.

"יא אחמד, מדוע לא הופעת כשהזמנתי אותך?" גער בו ה-שופט, כשהאיש עמד לפניו.

"לא אני האשם, יא סעדת אל-חכים!" אמר הערבי בשלוות נפש והוציא מכיסו שוען ציק יומני. "הזמנתי היה כתוב שאני צריך לבוא בשעה 1400. ואצלי, יה סידי, יש רק 12 שעות בשוען".

הקורא א. זוכה בפרס של 1 ל" (בלי שוען ערבי).

מר בסרט צלעו של אדם, אולם התסריטאי רק הפקיע בדיחה צרפנית נושנה.

מקחמת הפזמונים

הקורא מתתיהו נולדוסר (מיפז) טועה כיחס לנחל האיתן (הוא באד) בככתבו (העולם הזה 720) קהל המאזינים אוהב את המוסיקה של באר היום לא פחות מאשר לפני כ120 שנה כשנתל-תה ע"י מנדלסון. לוא חי באר בימינו, היו מע-ריכים אותו כנורל הקומפוזיטורים היום. המוסיקה שלו אינה טיפוסית לשום תקופה. בימי הכיוריה כמננו עובד עלילאי, את הקומפוזיטור הערבי רק מעטים.

יצחק קישון, נהריה בטוחני שיהאן סכסטיאן באר היה מאושר ל-ש מלע מפי הקורא נולדוסר ש, אין לו אל באר, חם וחמילה. כלום, כי היה כמנו באמת קומפוזיטור דגול".

הדסה בריל, תל-אביב העולם הזה שמח אם קוראיו משמחים לב המתים.

יבוש נחום נרדי בתקליפ את משה וילנסקי על שינון בכתי קפה. מניין הסנוניות הוא אצל קומפוזיטור המיתמר לחיות עממי?

ראובן שילו, חיפה שני קומפוזיטורים אחרים שינונו בבתי מרזח ובבתי קפה: יהונת ברהמס (שהתמחה גם במוסיקה צוענית, דבר שלא הפריע לו לחיות "הפילוסוף שבמוסיקה"), דימיטרי שוסטקוביץ שהרויח בצורה זו את לחמו בג-עוריו.

פירון, עריץ או גואר?

אספת הנבחרים הארגנטינית דחתה ברוב נול את הצעתם של כמה צירים לבחור כנברת פירון כסנן נשיא בכחירות הבאות אשר יתיקמו כסנ-ראזר 1059. לפיכך ניוחשכם באמארכם (העולם הזה 720) אינו אקטואלי.

ה. דוקטש, עתונאי חוץ (ארגנטינה) ידיעותיו של הקורא דוקטש אינן האקטו-אליות ביותר. בינתיים הגיעו דיונים אחרונות כי אויטה פרון מארגנת תנועה המונית שת-רוש את מועדותה.

תחיית המתים

et inclinat resurget ירד של פטוקס קצרה מלחולל תחיית מתים. במנת הפירוס (מדור אנשים, העולם הזה 720) אחר הלודר ושמר החותם ב10 שנים, ראו שאח מהל-חיו עזב את ביתו בשנת 1941, מת בנלות אפריקה הדרומית ב1944.

העולם הזה מבקש את סליחת הקורא ש. ומוחזר ראו שאח פנהו, השאח הנוכחי, בנו של ראוז.

ההפגנה הביאה תועלת

הקורא את כתבתכם על הפלנת התלמידים (העו-לם הזה 720) עלול לטעות ולהשוב שאותם נע-רים, תלמידי בית הספר, קיבלו שכר עבורתם 300 פרוטה ליום, ונהפוך הוא, על אף עבורתם שלמו הנערים את הסכום הנ"ל, ובמלוי חוץ לארץ לא ירדו. מקרה זה הנו המשך למסורת המסורת שהתנהיה חברת שוהם בשנה שעברה, עת דרשה תלמידי בית הספר הימי 500 פרוטה ליום כדמי כלכלתם כזמן שהותם באניה.

המדיום חסר

לאינפורמציה שלכם במדור אנשים (העולם הזה 721): לא חיים לסקוב ענד את הכנסים לכונ-רי בית הספר לפים, אלא הרמסכ"ל. לסקוב אמ-כס הופיע, אף פילול לא דיבר בתסק. ועוד: גם יא הנספיקור להחאים לו תלבושת של חיל האוירי, שהוא עתה מפקדו, והוא היה לבוש האקי, כקציני חיל הרוגלים.

סופר צבאי, תל-אביב עוד יצמחו לו כנפיים.

פועלים ואסירים

בוער פועל ותיק במדינה, הקורא את העולם הזה כקביעות, רצוני לשאול: האם חלקנו, הפועלים, עתה נתבוננם הוא פחות מאשר של חוליה הרוח, או האסיר, או העולה החדש? האם עלינו אין מה לכתוב?

שמואל קמינר, ירושלים יש מה לכתוב, וגם נכתב לא מעט בה-עולם הזה. אולם כיון שהפועל מסוגל הטיב להגן על עצמו, נותן העולם הזה זכות קדימה לחסרי הישע.

עלי מהודו, מוחמד עכרה ממצרים) שאין לשאת יותר מאשה אחת, וברור שמסקנה זו היא בניגוד למשפט המקובל הנוהג בכל הארצות המוסלמיות, בהם אפשר לשאת נשים ללא הגבלה.

מאיר לבני, חיפה הקורא לבני יצטרך להתווכח על כך עם הקאדי.

ההברד הקטן

ברצוני להודיע לבר ישראל היוזר על מכתבו אליכם (העולם הזה 719) שאותם המשפטים לא אמרה נברת אחת באספה לשונו זכויות הנשים, אלא קטרין הפברו לספנסר טרייסי. בפרט שהציג בקולנוע אופעי.

ורדה חזן, תל-אביב הקוראה חזן אינה מנוצחת. הפסקו אמנם נא